

واکاوی سیره فردی و عبادی امام موسی کاظم علیه السلام

عطیه زهرا^۱

چکیده

پژوهش حاضر باهدف توصیف و تبیین سیره فردی و عبادی امام موسی کاظم علیه السلام به روش تحلیلی- اسنادی با مراجعه به منابع معتبر و متنوع دینی انجام شد. امام موسی کاظم علیه السلام در جایگاه یکی از انوار الهی باید همواره مورد توسل و تمسک قرار گیرد و سبک زندگی او به عنوان سبک زندگی خدایی شناخته شده و به کار گرفته شود تا بتوان به هدف آفرینش یعنی، انسان اخلاقی و خدایی، دست یافت. سیره امام موسی کاظم علیه السلام امتداد سیره نبوی و الگویی الهی برای زندگی فردی و اجتماعی است که با عبادات مستمر، تقوا و اخلاق مداری، سبکی از زندگی خدایی را معرفی می‌کند. این سیره بر هدایت فردی، اصلاح جامعه و تحقق انسانیت و اخلاق تأثیرگذار بوده و به عنوان استاندارد تربیتی و اخلاقی برای شیعیان مطرح است. پیروی از این سیره در ابعاد عبادی و اخلاقی می‌تواند انسان‌های متعهد و جامعه‌ای اخلاقی تربیت کند.

واژگان کلیدی: سیره، امام موسی کاظم علیه السلام، سیره فردی اهل بیت علیهم السلام،

سیره عبادی اهل بیت علیهم السلام.

۱. مقدمه

در بین موجودات زنده، بشر تنها موجودی است که از بدو ولادت، از خوردن و راه رفتن تا ارتباط با خویشان و اطرافیان و نیز نحوه تعامل با خالق و جهان اطراف خود نیازمند الگو و رهنماست. بشر

۱. دانش پژوه کارشناسی ارشد رشته تاریخ اهل بیت علیهم السلام، از کشور پاکستان، مجتمع آموزش عالی بنت الهدی، جامعه المصطفی العالمیه، قم، ایران.

امروز بیش از هر دوره‌ای به این الگو و راهنما محتاج است. اگر با نگاهی بی‌طرفانه برای دستیابی به سیره و سبک زندگی متعالی و بی‌نقص در جستجوی افراد مؤثر باشیم، این اسوه را در اهل بیت علیهم‌السلام می‌توان یافت. برای یافتن به تفاوت مقاله حاضر با مقالات مشابه، لازم است به پیشینه تحقیق و زمینه‌های مورد بررسی توجه کرد. مقالات پیشین عمدتاً درباره تحلیل و تبیین سیره و سبک زندگی اهل بیت علیهم‌السلام از جنبه‌های تاریخی و فرهنگی است. درحالی‌که مقاله حاضر به بررسی عمیق‌تر و تطبیقی‌تر این سیره و سبک زندگی، و تأثیر آن بر جنبه‌های مختلف زندگی انسانی، شامل اخلاق و تعاملات فردی و اجتماعی، تمرکز دارد. این تفاوت رویکرد موجب می‌شود تا مقاله حاضر نگاهی جدید و جامع‌تر به موضوع ارائه دهد و به شفاف‌سازی نقش اهل بیت علیهم‌السلام به مثابه الگوهای بی‌نظیر اخلاقی و انسانی در زندگی معاصر بپردازد. معرفی سیره و سبک زندگی فردی و عبادی امام کاظم علیه‌السلام بهترین راهنما و مطمئن‌ترین مسیر برای تعالی زندگی مادی و معنوی امروز و حائز اهمیت ویژه‌ای است.

۲. ویژگی‌های رفتاری امام کاظم علیه‌السلام

۱-۲. تغذیه

روایت بیان شده از محمدبن جعفر به شرح رفتار امام موسی کاظم علیه‌السلام در موقعیت‌های مختلف از جمله مهمان‌نوازی و تعامل با دیگران صحبت می‌کند و آموزه‌های مهمی را به همراه دارد. یک روایت از امام کاظم علیه‌السلام آمده است که در آن به اعتدال در خوردن اشاره دارند: «لَوْ أَنَّ النَّاسَ قَصَدُوا فِي الطَّعْمِ لَاعْتَدَلَتْ أْبْدَانُهُمْ؛ اگر مردم در خوردن اعتدال می‌ورزیدند بدنهایشان سالم می‌ماند» (حر عاملی، ۱۴۱۴ه.ق، ۷/۴۰۶).

- سنت‌های مهم مهمان‌نوازی: امام موسی کاظم علیه‌السلام به ترتیب غذا را معرفی کرده و از سنت‌های اسلامی در پذیرایی پیروی می‌کند، مانند شروع با نمک و ذکر نام خداوند. این نشان‌دهنده احترام به سنت‌ها و آموزش‌های پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم و اهل بیت علیهم‌السلام است. (کلینی، ۱۳۸۸، ۵۸۴/۷۵)

- **توجه به محیط و طبیعت:** امام موسوی کاظم علیه السلام در مورد جمع‌آوری خرده‌های غذایی و نحوه استفاده از آنها برای پرندگان و حیوانات توجه دارد که نشانه احترام به محیط زیست و بهره‌برداری بهینه از منابع است. (مجلسی، ۱۴۰۳ هـ.ق، ۴۰/۷۵)
- **آداب بهداشت و نظافت:** رفتار امام در شستن دست‌ها و استفاده از خلال دندان برای نظافت تأکید بر رعایت بهداشت فردی و بهبود رفتارهای شخصی است.
- **اهمیت نیکوکاری و دوستی:** آخرین بخش روایت بر اهمیت نیکوکاری و دوستی تأکید دارد. امام علیه السلام از عاصم می‌پرسد که آیا در دوستی و نیکوکاری به یکدیگر احترام می‌گذارند و به او مثال می‌زند که چگونه باید تعاملات انسانی بهینه باشد.

۱-۲-۱. خوردن سبزی

خوردن سبزیجات بسیار مفید است و امامان دیگر هم به آن اهمیت می‌دادند و سعی می‌کردند در سفره آنان سبزی وجود داشته باشد، چون هم مایه طراوت است و هم خواص بسیار دارد: مُوَفَّقُ الْمَدِينِي، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ: «بَعَثَ إِلَيَّ الْمَاضِي عَلَيْهِ السَّلَامُ يَوْمًا فَأَجْلَسَنِي لِلْغَدَاءِ، فَلَمَّا جَاءُوا بِالْمَائِدَةِ لَمْ يَكُنْ عَلَيْهَا بَقُلٌّ، فَأَمْسَكَ يَدَهُ، ثُمَّ گفْتُ لِلْغَلَامِ: أَمَا عَلِمْتَ أَنَّي لَا أَكُلُ عَلَى مَائِدَةٍ لَيْسَ فِيهَا خُضْرَةٌ؟ فَأَنَّتَنِي بِالْخُضْرَةِ. گفْتُ: فَذَهَبَ الْغَلَامُ، فَجَاءَ بِالْبَقْلِ، فَأَلْقَاهُ عَلَى الْمَائِدَةِ فَمَدَّ يَدَهُ عَلَيْهِ السَّلَامَ وَأَكَلَ.» (طبرسی، ۱۴۰۳ هـ.ق، ۲۰۶، ح ۳)

۲-۱-۲. نیاز بدن به مواد قندی

حَمْدُ بْنُ هَارُونَ بْنِ مُوَفَّقِ الْمَدِينِي عَنْ أَبِيهِ: «بَعَثَ إِلَيَّ الْمَاضِي عَلَيْهِ السَّلَامُ يَوْمًا فَأَكَلْتُ عِنْدَهُ وَأَكْتَرُ مِنَ الْحَلْوَاءِ، فَقُلْتُ: مَا أَكْتَرُ هَذِهِ الْحَلْوَاءِ؟ فَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّا وَشِيعَتُنَا خُلِفْنَا مِنَ الْحَلَاوَةِ، فَتَحْنُ نُجِبُ الْحَلَاوَةَ.» (کلینی، ۱۳۸۸، ۳۲۱/۶)

برای ارائه تصویری جامع‌تر از سیره اهل بیت علیهم السلام، بهتر است چندین روایت دیگر نیز بررسی شود. این روایات می‌توانند به تبیین یک الگوی کلی و قانون حاکم بر رفتار و سیره اهل بیت علیهم السلام کمک کنند. در ادامه چند روایت دیگر که به موضوعات مشابه اشاره دارند، آورده شده است:

روایت ۱: «حُبْرُ النَّبْرِ وَ لَحْمُ الْعَنْمِ وَ الْبَاذِنَجَانِ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ». امام صادق علیه السلام فرمود: «نان گندم، گوشت گوسفند و بادمجان شفای هر دردی هستند». (دریابی، ۱۳۸۶) این روایت نشان می‌دهد که اهل بیت علیهم السلام برای برخی غذاها ارزش خاصی قائل بوده و آن را شفا و درمان می‌دانستند.

روایت ۲: «إِنَّ لِلْمُؤْمِنِ ثَلَاثَةَ أَوْقَاتٍ، وَوَقْتُ يَنَاجِي فِيهِ رَبَّهُ، وَوَقْتُ يَكْسِبُ فِيهِ مَعَاشَهُ، وَوَقْتُ يُحَلِّي بَيْنَ نَفْسِهِ وَبَيْنَ لَدَّتْهَا فِي غَيْرِ مُحَرَّمٍ». امام علی علیه السلام فرمود: «مؤمن سه زمان دارد: زمانی که در آن با پروردگارش مناجات می‌کند، زمانی که در آن معاش خود را کسب می‌کند، و زمانی که در آن به خود لذت حلال می‌دهد» (الحرانی، ۱۳۸۰ هـ. ق، ۲۰۳). این روایت اهمیت تعادل بین عبادت، کار و لذت‌های حلال زندگی را در سیره اهل بیت علیهم السلام نشان می‌دهد.

روایت ۳: «إِنَّ النَّفْسَ لَتَمَلُّ كَمَا يَمَلُّ الْبَدَنُ، فَاطْلُبُوا لَهَا طَرَائِفَ الْحِكْمِ». امام علی علیه السلام فرمود: «نفس خسته می‌شود همان‌طور که بدن خسته می‌شود، پس برای آن حکمت‌های جالب و نشاط‌آور جستجو کنید». (شریف رضی، ۱۳۹۵، ۱/۴۹۱) این روایت بیانگر اهمیت توجه به نیازهای روحی و روانی است که اهل بیت علیهم السلام به آن توجه داشته‌اند و نشان می‌دهد که حتی امور روزمره‌ای مانند غذا خوردن می‌تواند ابزاری برای رفع خستگی و ایجاد نشاط باشد.

این روایات، همراه با روایت اصلی که مطرح شد، نشان می‌دهند که در سیره اهل بیت علیهم السلام نه تنها به مسائل روحانی و عبادی توجه شده است، بلکه به نیازهای جسمانی و لذت‌های حلال نیز اهمیت داده شده است. بنابراین، می‌توان نتیجه گرفت که درک سیره نیازمند بررسی جامع روایات و توجه به همه جوانب زندگی اهل بیت علیهم السلام است.

۲-۱-۳. غذای شب و افطار

سُلَيْمَانُ بْنُ الْجَعْفَرِيِّ كَفَتْ: «كَانَ أَبُو الْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَا يَدْعُ الْعِشَاءَ وَ لَوْ كَعَكَّةً وَ كَانَ يَقُولُ: إِنَّهُ قُوَّةٌ لِلْجِسْمِ». (برقی، ۱۳۷۱، ۱۹۸/۲) در روایتی دیگر، امام کاظم علیه السلام می‌فرماید: «مَنْ تَرَكَ الْعِشَاءَ لَيْلَتَيْنِ مُتَتَابِعَتَيْنِ مَاتَ عَجِيْبًا» (کلینی، ۱۳۸۸، ۶۹/۴). از این دو روایت می‌توان نتیجه گرفت که امام موسی کاظم علیه السلام بر اهمیت غذا خوردن در شب تأکید داشته‌اند. ایشان غذا خوردن در شب

را به عنوان یک عامل تقویت‌کننده و محافظ جسم معرفی کرده‌اند. در روایت دوم، امام موسی کاظم علیه السلام به وضوح به عواقب ترک غذا در شب اشاره کرده و آن را عامل بروز بیماری‌های خطرناک دانسته‌اند. این نشان می‌دهد که ترک غذا در شب می‌تواند پیامدهای جدی برای سلامت جسمانی داشته باشد. هرچند امام در این روایات به کیفیت یا کمیت غذای شب اشاره نکرده‌اند، اما بیان کرده‌اند که حتی یک تکه نان هم می‌تواند برای محافظت از جسم کافی باشد. این نشان‌دهنده اهمیت هرچند اندک غذا خوردن در شب است. براساس روایات متعدد از امام موسی کاظم علیه السلام، می‌توان نتیجه گرفت که ایشان به غذا خوردن در شب به عنوان یک عنصر اساسی در حفظ سلامت جسمانی تأکید داشته‌اند. این امر نه تنها برای تقویت جسم بلکه برای جلوگیری از بروز بیماری‌ها نیز مهم تلقی شده است. با بررسی این روایات و مقایسه با روایات دیگری از ائمه دیگر، می‌توان به یک فهم جامع‌تر از سیره ائمه علیهم السلام در این موضوع رسید و استنباط کرد که غذا خوردن در شب جزء توصیه‌های مؤکد ایشان بوده است.

در مورد آداب غذا خوردن امام علیه السلام، روایات زیادی آمده است. از جمله: «عَنْ خَالِدِ بْنِ نَجِيحٍ، قَالَ: كُنْتُ أَفْطِرُ مَعَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ، فَمَعَ أَبِي الْحَسَنِ الْأَوَّلِ علیه السلام فِي شَهْرِ رَمَضَانَ، فَكَانَ أَوَّلَ مَا يُوْتِي بِهِ قِضْعَةً مِنْ ثَرِيدِ خَلِّ وَزَيْتٍ، فَكَانَ أَوَّلَ مَا يَتَنَاوَلُ مِنْهُ ثَلَاثَ لُقْمٍ، ثُمَّ يُوْتِي بِالْجُفْنَةِ». (کلینی، ۱۳۸۸، ۱۵۳/۴؛ طوسی، ۱۳۶۳، ۱۹۹/۴) این روایت نشان می‌دهد که امام موسی کاظم علیه السلام افطار را با غذایی سبک و سالم مانند ثرید سرکه و زیتون آغاز می‌کردند. این رویکرد به نوعی نمایانگر اهمیت ساده‌خوری و سلامت غذایی در سبک زندگی ایشان است.

«مَنْ تَرَكَ الْعِشَاءَ لَيْلَتَيْنِ مُتَتَابِعَتَيْنِ مَاتَ عَجِيْبًا؛ كَسَى كَهْ دُو شَبِّ مَتَوَالِي شَامٍ نَخُورِدُ، مُمْكِنٌ اسْتُ بِهٖ بِيْمَارِي مُبْتَلَا شُودُ كَهْ اَوْ رَا بِهٖ مَرِّگُ بَرَسَانْدُ». (کلینی، ۱۳۸۸، ۳۴۱/۶) این روایت نشان‌دهنده اهمیت وعده غذایی شب در سلامت جسمی است و تأکید می‌کند که ترک شام می‌تواند عواقب جدی برای سلامتی داشته باشد. «لَا تَتْرُكُ الْعِشَاءَ وَ لَوْ عَلَيَّ ثَلَاثَ لُقْمٍ بِمِلْحٍ؛ شَامٍ رَا تَرَكَ نَكْنِيْدُ، حَتَّى اِگَر فِقْطُ سَهْ لَقْمَهٗ نَانَ بَا نَمَكٍ بِاشْدُ». (کلینی، ۱۳۸۸، ۳۴۰/۶). این روایت بیانگر

است. همچنین توجه به جزئیات در اعمال دینی مهم است. این روایت در کتاب‌های حدیثی (ر.ک.، کلینی، ۱۳۸۸، ۲۹۲/۶) ذکر شده است. برای به دست آوردن سیره جامع‌تر از امام موسی کاظم علیه السلام در مورد آداب وضو و غذا خوردن، می‌توان به سایر روایات مرتبط نیز توجه کرد. روایت دیگری از امام موسی کاظم علیه السلام بیان می‌کند: «شستن دست‌ها قبل از غذا، برکت می‌آورد و بعد از غذا، از بلاها جلوگیری می‌کند» (کلینی، ۱۳۸۸، ۲۹۲/۶). این روایت نشان‌دهنده اهمیت شستن دست‌ها قبل و بعد از غذا از دیدگاه امام علیه السلام است و به نتایج مثبت آن اشاره دارد. با توجه به روایات مذکور، سیره امام موسی کاظم علیه السلام در مورد وضو و غذا خوردن، بر اهمیت رعایت نظافت و بهداشت تأکید دارد. این روایات نشان‌دهنده دقت امام علیه السلام در رعایت آداب دینی و توصیه‌های بهداشتی است. همچنین، رفتار ایشان در این مورد می‌تواند یک الگوی عملی برای پیروانشان در حفظ پاکیزگی و رعایت آداب غذا خوردن باشد.

۲-۲. ساده‌زیستی امام کاظم علیه السلام

ابراهیم بن عبد الحمید می‌گوید: «دَخَلْتُ عَلَى أَبِي الْحَسَنِ الْأَوَّلِ علیه السلام فِي بَيْتِهِ الَّذِي كَانَ يَصَلِّي فِيهِ، فَإِذَا لَيْسَ فِي الْبَيْتِ شَيْءٌ إِلَّا خَصْفَةٌ، وَسَيْفٌ مُعَلَّقٌ وَمُصْحَفٌ». (حمیری، ۱۴۱۳هـ.ق، ۳۱۰) این روایت بیانگر ساده‌زیستی و زهد امام موسی کاظم علیه السلام است. در اتاقی که برای عبادت و نماز اختصاص داده شده، تنها اشیاء ضروری و نمادین مانند حصیری برای نشستن، شمشیری به نشانه قدرت و دفاع، و قرآن به عنوان کتاب الهی وجود دارد. این سبک زندگی نشان‌دهنده تمرکز امام موسی کاظم علیه السلام بر امور معنوی و پرهیز از دنیاگرایی است.

اختصاص مکانی ساده برای عبادت: در روایات اسلامی، داشتن مکانی مشخص برای عبادت مورد تأکید قرار گرفته است. برای مثال، در روایتی از امام کاظم علیه السلام آمده است: «کسی که در خانه خود مکانی برای عبادت دارد، همیشه در حال عبادت است» (کلینی، ۱۳۸۸، ۳۷۳/۳). این روایت از امام علیه السلام سیره‌ای از ساده‌زیستی، زهد، و تمرکز بر عبادت را نشان می‌دهد. داشتن مکانی ساده و مشخص برای نماز و عبادت به دور از تجملات دنیوی، به عنوان یک روش معنوی

و تربیتی مورد تأکید امام قرار گرفته است. این رفتار می‌تواند الگویی برای پیروان ایشان باشد که به زندگی ساده و معنوی روی آورند و بر تقویت ارتباط خود با خداوند تمرکز کنند.

خلفای زمان امام، در پی گزارش‌های مغرضانه دشمنان، پیوسته دستور می‌دادند که خانه امام را ناگهان تفتیش کنند تا به اسلحه و اموال و نامه‌های پیروان دست یابند، اما همیشه ناکام می‌ماندند و به چیزی که بهانه به دست آنان بدهد دست نمی‌یافتند و با خانه ساده امام رو به رو می‌شدند.

۲-۳. سیره عبادی و اخلاقی امام موسی کاظم علیه السلام

۲-۳-۱. عبادت شبانه

امام موسی کاظم علیه السلام به طور منظم نوافل شب را به جای می‌آوردند و این رفتار در تمام شب‌های ایشان استمرار داشت. این عبادات نه تنها نشان‌دهنده اهمیت ویژه امام علیه السلام به ارتباط با خداست، بلکه نمونه‌ای از سیره عبادی ایشان را به نمایش می‌گذارد. (کلینی، ۱۳۸۸، ۵۰۲/۴)

ذکر و سجده: امام بعد از نماز صبح تا طلوع آفتاب به ذکرالله و تعقیبات نماز می‌پرداختند. این نشان می‌دهد که ایشان نه تنها نماز واجب را با دقت به جای می‌آوردند، بلکه به مستحبات و تعقیبات نیز اهمیت ویژه‌ای می‌دادند. در یکی از روایات نقل شده است که به صورت مستمر به نماز و ذکر اشتغال داشتند و از عبادت‌های شبانه بهره می‌بردند. این رفتارها نمونه‌ای از عابد بودن ایشان است که در کتب معتبر شیعه ذکر شده است. (ابن شهر آشوب، ۱۳۷۹، ۳۱۷/۴) شیخ مفید بیان کرده است: «ابوالحسن موسی بن جعفر علیه السلام عابدترین و فقیه‌ترین اهل زمانش بود، از همه سخی‌تر و از لحاظ کرامت نفس در عالی‌ترین درجه قرار داشت... نوافل شب را می‌خواند تا به وقت صبح می‌رسید، و بلافاصله نماز صبح را می‌خواند، آنگاه تا طلوع آفتاب به تعقیب و ذکرالله اشتغال داشت، بعد سر به سجده می‌گذاشت و مشغول دعا و حمد بود تا نزدیکی ظهر» (مجلسی، ۱۴۰۳هـ.ق، ۱۴۰/۴۶).

عبدالله قروی از پدرش نقل کرده است که گفت: «به محضر فضل بن ربیع رفتم. او در پشت بام نشسته بود و گفت: "نزدیک بیا" نزدیک رفتم تا محاذی او شدم. سپس گفت: "به آن اتاق نگاه کن." نگاه کردم، و او پرسید: "چه چیز می بینی؟" گفتم: یک لباس که به زمین انداخته‌اند. گفت: "دقت کن." با دقت نگاه کردم و گفتم: مردی را می بینم که در حال سجده است. گفت: "آیا او را می شناسی؟" گفتم: نه. گفت: "او مولای تو است." گفتم: مولای من کیست؟ گفت: "آیا خود را به نادانی می زنی؟" گفتم: نه، ولی برای خود مولایی نمی شناسم. گفت: "این ابوالحسن موسی بن جعفر است. من شب و روز حال او را زیر نظر دارم و او را همیشه در این حال یافته‌ام. او نماز صبح را می خواند، تا طلوع آفتاب به تعقیب می نشیند، سپس سر به سجده می گذارد تا ظهر می رسد. به بعضی از خدمتکاران زندان گفته است که وقتی ظهر شود، او را خبر کنند. وقتی غلام، اعلام ظهر می کند، برخاسته و بدون وضو شروع به نماز می کند. از این می دانم که در سجده خوابیده است."» (مجلسی، ۱۴۰۳هـ.ق، ۴۸/۲۱۰)

روایت فوق به وضوح تصویری از رفتار عبادی و معنوی امام موسی کاظم علیه السلام را ارائه می دهد که نشان دهنده اهمیت و توجه عمیق ایشان به عبادت و ذکر الهی است. با بررسی این روایت، می توان سیره امام موسی کاظم علیه السلام را به شرح زیر استخراج کرد.

اول) اهمیت نماز و تعقیبات: امام موسی کاظم علیه السلام بعد از نماز صبح تا طلوع آفتاب به تعقیب و ذکر مشغول بودند. این نشان می دهد که ایشان به نماز و عبادت اهمیت ویژه ای می دادند و بعد از نماز نیز زمان قابل توجهی را به ذکر و تعقیب اختصاص می دادند.

دوم) سجده های طولانی: سجده های طولانی امام موسی کاظم علیه السلام نشان دهنده تواضع و خضوع ایشان در برابر خداوند است. این رفتار عبادی یک سنت از پیامبران و امامان معصوم علیهم السلام به شمار می رود و امام کاظم علیه السلام نیز در این سیره به صورت مستمر به آن عمل می کردند.

سوم) تداوم عبادت در طول روز: ادامه عبادت تا ظهر و اختصاص زمان قابل توجهی از روز به این امر، بیانگر تداوم و پیوستگی امام کاظم علیه السلام در عبادت است. این امر نشان می‌دهد که ایشان حتی در زندان و تحت فشار، از ارتباط مستمر با خداوند و عبادت دور نمی‌شدند. این روایت تصویری از زندگی عبادی امام موسی کاظم علیه السلام در شرایط سخت زندان ارائه می‌دهد. اینکه ایشان حتی در زندان و در شرایط محدود، به عبادت مستمر و ذکر الهی می‌پرداختند، نشان‌دهنده پایداری در ایمان و توجه بی‌وقفه به پروردگار است.

۲-۳-۳. کرامت نفس و سخاوت

امام موسی کاظم علیه السلام به سخاوت و کرامت نفس معروف بودند. این رفتارهای اخلاقی بخشی از سیره اخلاقی و اجتماعی ایشان است که در تعامل با مردم به نمایش گذاشته می‌شد. بسیار اوقات این دعا را می‌خواند: «اللهم إني أسألك الراحة عند الموت والعفو عند الحساب» و آن را تکرار می‌فرمود. از جمله دعاهای ایشان آن بود: «عظم الذنب من عبدك فليحسن العفو من عندك». از ترس خداگریه می‌کرد تا جایی که اشک از محاسنش جاری می‌شد. از همه مردم بیشتر به خانواده‌اش و ارحامش می‌رسید، به فقراء اهل مدینه شب‌ها سر می‌زد و زنبیل‌های حاوی مال و پول نقره و آرد و خرما برای آنها می‌برد. آنها نمی‌دانستند آورنده اینها کیست. در موقع احسان دویست دینار تا سیصد دینار احسان می‌کرد. کیسه‌های احسان موسی بن جعفر علیه السلام ضرب‌المثل بود. مردم از او بسیار روایت نقل کرده‌اند و او افقه اهل زمان و کتاب خدا را از همه بهتر حافظ بود. صوتش در قرائت قرآن از همه نیکوتر بود. چون قرآن می‌خواند، محزون می‌شد و کسانی که قرائت او را می‌شنیدند، گریه می‌کردند. مردم مدینه او را «زین المتهجدین» می‌نامیدند. کاظم لقب یافت زیرا که خشم خود را فرو می‌خورد و بر ظلم ظالمان صبر می‌کرد. (مفید، بی‌تا، ص ۲۷۷-۲۷۹)

۲-۳-۴. نماز امام کاظم علیه السلام

حضرت امام موسی بن جعفر علیه السلام عابدترین اهل زمان خود و آفقه از همه و سخی‌تر و گرامی‌تر بود. روایت شده که شب‌ها برای نوافل شب برمی‌خاست و پیوسته نماز می‌گذاشت تا نماز صبح و چون

فرض صبح را ادا می‌کرد، تعقیب می‌خواند تا طلوع آفتاب. سپس برای خدا سجده می‌کرد و پیوسته در سجود و تحمید بود و سر بر نمی‌داشت تا نزدیکی زوال. این دعا را بسیار می‌گفت: «اللهم انی أسألك الراحة عند الموت والعفو عند الحساب» و مکرر این را تکرار می‌کرد. (قمی، ۱۳۹۳، ۱۲۳/۲)

۲-۳-۵. نماز اول وقت امام علیه السلام

احمد بن عبدالله از پدرش نقل می‌کند که گفت: «به نزد فضل بن ربیع وارد شدم که در پشت بام نشسته بود [و به زندان نگاه می‌کرد]. به من گفت: نگاه کن بین چه می‌بینی؟ گفتم: لباس بیشتری نمی‌بینم. گفت: او موسی بن جعفر علیه السلام است. پیوسته مشغول عبادت است و کسی را برای اعلام اوقات نماز گماشته است. هنگامی که وقت نماز را به او خبر می‌دهند، برخاسته و بی‌آنکه وضو تجدید کند، شروع به نماز می‌کند و این عادت همیشگی اوست». (مجلسی، ۱۴۰۳ هـ.ق، ۱۰۷/۴۸)

۲-۳-۶. تأثیر سجده امام هفتم علیه السلام

روایت شده که هارون الرشید فرستاد به نزد حضرت موسی بن جعفر علیه السلام در وقتی که در حبس بود، کنیزی عاقل و صاحب جمال را که آن جناب را خدمت کند در زندان، و ظاهراً نظرش در این کار آن بود که شاید حضرت به سوی او میل نماید و قدر او در نظر مردم کم شود یا آنکه برای ترضیع آن جناب بهانه‌ای به دست آورد. خادمی فرستاد تا حال او را تفحص کند. خادم دید که کنیز را که پیوسته برای خدا در سجده است و سر بر نمی‌دارد، و می‌گوید: «قدّوس قدّوس، سبحانک سبحانک»، سپس او را به نزد هارون بردند. هارون دید که کنیز از خوف خدا می‌لرزد و چشم به آسمان دوخته و مشغول نماز است. از او پرسیدند: «این چه حالتی است که پیدا کرده‌ای؟» گفت: «عبد صالح را دیدم که چنین بود». پیوسته آن کنیز به همین حال بود تا وفات کرد. ابن شهر آشوب این روایت را مفصلاً نقل کرده است و علامه مجلسی (رح) آن را در جلاء العیون نوشته است. (قمی، ۱۳۹۳، ۱۲۴/۲)

پیاپیاده کردن قرآن در تمام مراحل زندگی و دل بستن به آن، یکی از امتیازات بسیار بزرگ مردان الهی به‌ویژه امامان معصوم است. امام موسی بن جعفر علیه السلام نیز با دنبال کردن همین شیوه، این درس بزرگ را به تمام مسلمانان و پیروان خویش آموخت که با بها دادن بیشتر به قرآن کریم، حضورش را در زندگی خویش پررنگ کنند؛ چراکه این کتاب آسمانی، بیان‌کننده آیین زندگی بشر است. شیخ مفید درباره امام موسی کاظم علیه السلام می‌گوید: امام علیه السلام فقیه‌ترین فرد در زمان خود و همچنین حافظ‌ترین فرد نسبت به کتاب خدا و از نظر لحن و صدا آشناترین فرد به قرآن بوده است و هرگاه قرآن می‌خواند، محزون می‌گشت و شنوندگان نیز می‌گریستند. (مفید، بی‌تا، ص ۲۷۹)

اول تلاوت قرآن در زندان: اگرچه دشمنان اهل بیت علیهم السلام، به‌ویژه حاکمان غاصب و زورگوی عباسی، سعی در پنهان کردن ماجراهای روزهای سخت و زندانی امام موسی بن جعفر علیه السلام داشتند که دلایل فراوانی دارد؛ ناگزیر بخشی از آنها را در ملاقات‌های محرمانه با برخی از کارگزاران بیان کرده‌اند و تاریخ نمونه‌هایی از آن را ثبت کرده است. شیخ مفید می‌نویسد: «امام موسی بن جعفر علیه السلام را به بغداد روانه کردند و به فضل بن ربیع سپردند. امام مدت طولانی نزد وی به سر برد. هارون الرشید از فضل خواست تا عرصه را بر امام تنگ کند، ولی فضل از چنین کاری خودداری نمود. هارون الرشید طی حکمی از او خواست تا حضرت موسی بن جعفر علیه السلام را به فضل بن یحیی بسپارد. فضل بن یحیی پس از تحویل گرفتن امام از فضل بن ربیع، او را به برخی از حجره‌های خانه خود برده و نگهبانانی را بر او گذاشت. امام در این مدت پیوسته مشغول به عبادت و راز و نیاز بود و شب‌ها را تا صبح به نماز و تلاوت قرآن و دعا سپری می‌کرد و در بیشتر روزها حضرت روزه‌دار بود.» (مفید، بی‌تا، ص ۲۸۱)

امام کاظم علیه السلام فرمود: «یکی از پدران بزرگوارم شنید که شخصی سوره حمد می‌خواند. پس فرمود: وی هم شکر خدا به جای آورد و هم به پاداش رسید. بعد شنید که "قل هو الله احد" می‌خواند و فرمود: ایمان و ایمنی به دست آورد. سپس شنید که "انا انزلناه" می‌خواند و فرمود:

راست گفت و آرمزیده شد. و سپس شنید که آیه الکرسی می خواند. فرمود: به به، آفرین!
امان نامه‌ای برایش فرود آمد». (مفید، بی تا، ص ۳۶۱)

۲-۳-۸. حج امام کاظم علیه السلام

علی بن جعفر می گوید: «با برادرم موسی بن جعفر علیه السلام در چهار [سفر] عمره همراه شدیم که با خانواده اش پیاده به سوی مکه حرکت می کرد». (مجلسی، ۱۴۰۳ هـ.ق، ۴۸/۱۰۰)

۲-۳-۹. دعا‌های امام کاظم علیه السلام

امام علیه السلام دعا‌های فراوانی برای ما شیعیان توصیه کرده است، از جمله دعا‌های امام، دعای آب زمزم، دعا‌های همیشگی امام، دعای خروج از منزل، و توصیه به دعا برای دیگران و دعای امام در زندان و...
اول) توصیه دعا برای دیگران: امام علیه السلام همواره به دعا برای دیگران اهتمام داشتند و توصیه می کردند که برای دیگران دعا کنید. مانند روایت: «عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى، عَنْ أَبِي الْحَسَنِ علیه السلام أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ: مَنْ دَعَا لِإِمْرَأَةٍ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَكَلَّ اللَّهُ بِهِ لِكُلِّ مُؤْمِنٍ مَلَكًا يَدْعُو لَهُ». (دیلمی، بی تا، ۳۹۳)

دوم) دعای امام در زندان: دعا‌های امام فقط در آزادی یا برای خود نبوده بلکه در زندان هم برای دیگران دعا می کرد: «و قَالَ بَعْضُ عِيُونِهِ: كُنْتُ أَسْمَعُهُ كَثِيرًا يَقُولُ فِي دُعَائِهِ: «اللَّهُمَّ إِنَّكَ تَعْلَمُ أَنَّنِي كُنْتُ أَسْأَلُكَ أَنْ تُفَرِّغَنِي لِعِبَادَتِكَ، اللَّهُمَّ وَ قَدْ فَعَلْتَ، فَلَكَ الْحَمْدُ». (مجلسی، ۱۴۰۳ هـ.ق، ۴۸/۱۰۷)

۲-۴. کار کردن

سیره امام موسی کاظم علیه السلام به عنوان یکی از امامان معصوم، شامل ویژگی‌های برجسته‌ای از جمله زهد، کار و تلاش و خودکفایی است. ایشان به سادگی زندگی می کردند و در کنار دیگران کار می کردند که این موضوع نشان دهنده اهمیت کار در تأمین نیازهای روزمره و تقویت ارتباط با جامعه است: «عَنْ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي حَمْرَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: رَأَيْتُ أَبَا الْحَسَنِ علیه السلام يَعْمَلُ فِي أَرْضٍ قَدْ اسْتَنْقَعَتْ قَدَمَاهُ فِي الْعَرَقِ، فَقُلْتُ: جُعِلْتُ فِدَاكَ أَيْنَ الرِّجَالُ؟ فَقَالَ: يَا عَلِيُّ قَدْ عَمِلَ بِالْيَدِ مَنْ هُوَ خَيْرٌ مِنِّي فِي أَرْضِهِ وَ

مِنْ أَبِي فَقُلْتُ: وَمَنْ هُوَ؟ قَالَ: رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ وَ أَبَائِي عَلَيْهِمُ السَّلَامُ كُلُّهُمْ قَدْ عَمَلُوا بِأَيْدِيهِمْ وَ هُوَ مِنْ عَمَلِ النَّبِيِّينَ وَ الْمُرْسَلِينَ وَ الْأَوْصِيَاءِ وَ الصَّالِحِينَ». (مجلسی، ۱۴۰۳ هـ.ق، ۱۱۵/۴۸) امام موسی کاظم علیه السلام در این روایت به اهمیت کار دستی و خودکفایی اشاره می‌کند و با عمل خود نشان می‌دهد که کار کردن و تلاش برای تأمین نیازهای خود و دیگران، بخشی از سیره امامان معصوم است. این رفتار امام نشان‌دهنده زهد و ساده‌زیستی ایشان است و به پیروان نشان می‌دهد که کار کردن و خودکفایی در نظر ایشان ارج دارد و از ارزش‌های دینی است.

۲-۵. بزرگداشت یاد عاشورا

امام موسی کاظم علیه السلام به عنوان یکی از امامان معصوم، بر اهمیت زنده نگه داشتن یاد و خاطره اهل بیت علیهم السلام و به‌ویژه امام حسین علیه السلام تأکید داشتند. عزاداری برای امام حسین علیه السلام در دوران ایشان یکی از روش‌های تبیین مظلومیت اهل بیت علیهم السلام و انتقال پیام‌های ایشان بود. قَالَ الرِّضَا علیه السلام: «كَانَ أَبِي صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِذَا دَخَلَ شَهْرَ الْمُحَرَّمِ لَا يَرَى ضَاحِكًا، وَ كَانَتْ كَأَبْتُهُ تَغْلِبُ عَلَيْهِ حَتَّى يَمْضِيَ مِنْهُ عَشْرَةٌ أَيَّامٍ فَإِذَا كَانَ يَوْمَ الْعَاشِرِ كَانَ ذَلِكَ الْيَوْمَ، يَوْمَ مُصِيبَتِهِ وَ حُزْنِهِ وَ بُكَائِهِ وَ يَقُولُ: هَذَا الْيَوْمُ الَّذِي قُتِلَ فِيهِ الْحُسَيْنُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ» (ابن طاووس، ۱۴۰۹ هـ.ق، ص ۵۴۴).

این روایت نشان‌دهنده اهمیت ویژه‌ای است که امام موسی کاظم علیه السلام به عزاداری و یادآوری شهادت امام حسین علیه السلام قائل بودند. ایشان از ابتدای ماه محرم تا روز عاشورا در حالت حزن و اندوه بودند که این امر نشان‌دهنده پیوند عمیق معنوی با واقعه کربلاست. این رفتار امام موسی کاظم علیه السلام ادامه‌دهنده سنت اهل بیت علیهم السلام در زنده نگه داشتن واقعه عاشورا و مظلومیت امام حسین علیه السلام است. ایشان با این رفتار به پیروان خود یادآوری می‌کنند که عزاداری برای امام حسین علیه السلام وظیفه‌ای دینی و فرهنگی است. حزن و اندوه امام موسی کاظم علیه السلام در ماه محرم، علاوه بر اینکه یک عمل شخصی است، پیام اجتماعی نیز دارد. این پیام به پیروان ایشان منتقل می‌کند که حفظ و پاسداری از یاد و خاطره امام حسین علیه السلام و شهدای کربلا امری ضروری است که باید به آن پایبند بود. این روایت از امام رضا علیه السلام که حاکی از رفتار امام موسی کاظم علیه السلام در ماه محرم است،

سیره‌ای از حزن، اندوه و عزاداری برای امام حسین علیه السلام را به نمایش می‌گذارد. این رفتار نشان‌دهنده اهمیت واقعه عاشورا در زندگی معنوی امامان معصوم است و برای پیروان ایشان به عنوان یک راهنمای عملی برای زنده نگه داشتن این واقعه تاریخی و مذهبی مطرح می‌شود.

۳. نتیجه‌گیری

سیره امام موسی کاظم علیه السلام در ادامه سیره نبوی است و بر شیعیان و یارانش حجیت دارد. سیره فردی و عبادی امام موسی کاظم علیه السلام به عنوان یکی از نمونه‌های برجسته از زندگی الهی و اسلامی، نقشی حیاتی در هدایت فردی و اجتماعی دارد. توسل به سیره فردی و عبادی امام موسی کاظم علیه السلام باید به عنوان یک مدل الهی و اسلامی مورد توجه و تمسک قرار گیرد. عبادات مستمر، توجه به تعقیبات نماز، سجده‌های طولانی و عبادت در سختی‌ها، نشان‌دهنده عمق ایمان و پایبندی ایشان به اصول دینی است. این سیره، الگویی برای دستیابی به اخلاق و انسانیت در زندگی فردی و اجتماعی است. امام موسی کاظم علیه السلام با پیروی از دستورات الهی و انجام عبادات مستمر، سبکی از زندگی را ارائه داده‌اند که به عنوان سبک زندگی خدایی شناخته می‌شود. این سبک زندگی نه فقط شامل ابعاد عبادی، بلکه شامل تقوی، صداقت و امانت‌داری نیز هست که باید به عنوان استانداردهای اخلاقی و تربیتی در نظر گرفته شود. پیروی از سیره امام موسی کاظم علیه السلام به‌ویژه در ابعاد عبادی و اخلاقی، می‌تواند به تربیت انسان‌های اخلاقی و متعهد منجر شود. این سیره به عنوان الگویی برای تحقق هدف آفرینش یعنی، انسان خدایی و اخلاقی، در زندگی فردی و اجتماعی تأثیرگذار است. زندگی امام موسی کاظم علیه السلام به مثابه یک مدل برتر از سوی خداوند معرفی شده است. پیروی از ایشان نه تنها بر زندگی فردی تأثیرگذار است بلکه منجر به اصلاح و بهبود جامعه نیز می‌شود. به همین دلیل، پیروی از سیره ایشان باید در تمامی ابعاد زندگی مورد توجه قرار گیرد.

فهرست منابع

- * قرآن کریم (۱۳۸۰). مترجم: مکارم شیرازی. قم: دفتر مطالعات تاریخ و معارف اسلامی.
- * نهج‌البلاغه (۱۳۹۵). مترجم: دشتی، محمد. قم: چاپ کوثر.

۱. ابن ابی مخنف، لوط بن یحیی بن سعید (۱۳۶۷). وقعة الطف. قم: مؤسسه النشر الاسلامی.
۲. ابن اعثم، ابومحمداحمدبن اعثم کوفی (۱۴۰۶ه.ق). الفتوح، بیروت: دارالکتب الاسلامیه.
۳. ابن طاووس، علی بن موسی بن جعفر حسینی (۱۳۸۵). اللهوف. نجف: مکتبه الحیدریه.
۴. ابن کثیر، اسماعیل بن کثیر دمشقی (۱۴۰۸ه.ق). البداية و النهایه. بیروت: داراحیاء التراث العربی.
۵. ابن شعبه، حسن بن علی (۱۳۶۳). تحف العقول. تهران: دفتر جامعه مدرسین.
۶. ابن طاووس، علی بن موسی (۱۴۰۹ه.ق). إقبال الأعمال. تهران: دارالکتب الإسلامیه.
۷. ابن عساکر، ابوالقاسم علی بن حسن به هبة الله شافعی (۱۳۸۹). تاریخ مدینة دمشق. بیروت: مؤسسه محمودی.
۸. امین، سید محسن بن عبدالکریم عاملی (۱۴۱۸ه.ق). اعیان الشیعه. مصحح: حسن امین. قم: دارالتعارف.
۹. برقی، احمد بن محمد بن خالد (۱۳۷۱). المحاسن. قم: دارالکتب الاسلامیه.
۱۰. بن جوزی، یوسف بن قزاوغلی (۱۴۰۱ه.ق). تذکرة الخواص. بیروت: مؤسسه اهل البيت.
۱۱. پیشوایی، مهدی (۱۳۹۵). سیره پیشوایان. قم: مؤسسه امام صادق علیه السلام.
۱۲. الحزائی، ابی محمد حسن بن علی بن الحسین بن شعبه (۱۳۸۰). تحف العقول عن آل الرسول. مترجم: کمره ای، محمد باقر. قم: انتشارات کتابچی.
۱۳. حلی، جعفر بن محمد بن نما (۱۴۰۶ه.ق). مثير الحزان. تهران: نشر مدرسه امام مهدی.
۱۴. حمیری، عبد الله بن جعفر (۱۴۱۳ه.ق). قرب الاسناد. قم: مؤسسه آل البيت علیه السلام.
۱۵. حیدر، اسد (۱۳۹۰). الامام الصادق والمذاهب الاربعه. بیروت: دارالکتب العربی.
۱۶. خوارزمی، ابوموید موفق بن احمد خطیب (۱۳۶۷). مقتل الحسین. قم: مفید.
۱۷. دیلمی، حسن بن ابی حسن (بی تا). اعلام الدین. قم: مؤسسه آل البيت علیه السلام.
۱۸. طباطبائی، محمد بن علی بن (۱۳۸۶ه.ق). الفخری فی الاداب السلطانیه والدول الاسلامیه. بیروت: دارصادر.
۱۹. طبرسی، ابومنصور احمد بن علی بن ابی طالب (۱۴۰۳ه.ق). الاحتجاج. مشهد: مرتضی.
۲۰. طبری، محمد بن جریر (۱۴۰۶ه.ق). تاریخ الملک و الملوک. بیروت: دارالکتب الاسلامیه.
۲۱. طبری، محمد بن جریر (بی تا). المسترشد فی امامه امیرالمومنین علی بن ابی طالب. محقق: احمد محمودی، بی جا: بی تا.
۲۲. طوسی، ابو جعفر محمد بن حسن بن علی بن حسن (۱۳۶۳). تهذیب الاحکام. تهران: دارالکتب الاسلامیه.
۲۳. عسقلانی، شهاب الدین احمد بن علی بن حجر (۱۴۱۵ه.ق). تهذیب التهذیب. تهران: دارالفکر.
۲۴. قمی، عباس (۱۳۹۳). منتهی الآمال. تهران: پیام آزادی.
۲۵. کلینی، محمد بن یعقوب بن اسحاق (۱۳۸۸). اصول کافی. تهران: بی جا.
۲۶. مازندرانی، ابو جعفر محمد بن علی (۱۳۹۲). مناقب آل ابی طالب. مترجم: صابری، حسین. قم: انتشارات علمی و فرهنگی.
۲۷. مجلسی، محمد باقر بن محمد تقی (۱۴۰۳ه.ق). بحار الانوار. بیروت: داراحیاء التراث العربی.
۲۸. مدنی، علی خان بن احمد (۱۴۳۲ه.ق). ریاض السالکین فی صحیفه سید الساجدین. محقق: محسن الحسینی الامینی. قم: مؤسسه النشر الاسلامی التابعه لجماعه المدرّسی.
۲۹. مسعودی، علی بن الحسین (۱۹۶۸). مروج الذهب. بیروت: دارالاندلس.
۳۰. مطهری، مرتضی (۱۳۶۷). سیری در سیره ائمه اطهار علیه السلام. قم: انتشارات صدرا.
۳۱. مطهری، مرتضی (۱۳۹۱). آئنده انقلاب اسلامی. تهران: ایران.
۳۲. مطهری، مرتضی (بی تا). مجموعه آثار استاد شهید مطهری. قم: صدرا.
۳۳. مغربی، ابوحنیفه نعمان بن محمد تمیمی (۱۴۱۱ه.ق). دعائم الاسلام. بیروت: دارالضواء.
۳۴. مفید، محمد بن محمد بن نعمان (بی تا). الارشاد. قم: بصیرتی.